

veniret in contemptum alicujus quod revereri oportet sicut de Hieronymo accidit: quia tantum delectabatur in ornatu verborum Tullii, quod despiebat ei incultus sermo Prophetarum, ut ipse dicit. Sicut etiam accidit illis qui tantum adherent rationibus humanis quod a fide discedunt, & eam impugnant. Ex parte vero cognoscibilis est triplex accidens. Unum est quando cognoscibile de facili ad malum inclinatur, & præterea in se parvæ utilitatis est & propter hoc prohibita sunt scientiæ magicæ, ne homo in exercitium earum labatur. Aliud est quando cognoscibile est supra potentiam cognoscentis, sicut dicitur Eccli. 111. 22. *Altiora te ne quæsieris.* Tertium est quando in se nullius utilitatis est, sicut facta contingentia hominum: unde & curiosi dicuntur qui sunt scrutatores conscientiarum proximi. In omnibus autem istis tribus contingit quod illud quod est tui curiosum, non est curiosum alteri: quia aliquid est supra unius intellectum quod non est supra intellectum alterius: aliquid etiam est utile uni quod non est utile alteri: aliquid etiam facile in peccatum præcipit unum quod non præcipit alium. Et per hoc patet solutio ab objecta.

ARTICULUS IV.

Utrum consilium sit donum.

1. 2. quæst. LII. art. 1. & 3.

1. **A**D quartum sic proceditur. Videtur quod consilium non sit donum. Deum enim a seipso quis habere non potest. Sed consilium cuiuslibet est a seipso: quia consilium quæstio est, ut dicitur in III. Ethic. cap. v. vel VIII. Quilibet autem quærere potest. Ergo consilium non est donum.

2. Præterea. Sicut in cognitione practica humana est inquisitio, ita & in cognitione speculativa. Sed in donis pertinentibus ad vitam contemplativam non ponitur aliquid quod inquisitionem importet. Cum ergo consilium inquisitionem importet, videtur quod consilium non debeat poni donum dirigens in vita activa.

3. Præterea. Dona se extendunt ad illa quæ sunt de necessitate salutis, sicut dictum est. Sed consilium, secundum quod communiter dicitur, dirigit in his ad quæ non omnes tenentur. Ergo consilium non est donum.

Sed contra est quod Isai. XI. inter dona computatur.

Præterea. Virtutibus respondent dona. Sed quædam virtus est ordinata ad bene consiliandum, scilicet eubulia, de qua Philosophus in VI. Ethic. cap. v. vel VIII. determinat. Ergo videtur quod debeat esse aliquod donum quod perficiat nos ad recte consiliandum.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod consilium donum non differat a dono scientiæ. Scientia enim est qua bene conversamur in medio pravæ, & perversæ nationis. Sed hoc non potest fieri sine consilio. Ergo consilium non distinguitur a scientia.

2. Præterea. In donis quæ ad executionem pertinent, idem donum responder omnibus virtutibus

(1) Septuaginta: *Laudabo nomen tuum, quoniam fecisti admirabiles res, consilium antiquum verum: Vulgata: Confitebor nomini tuo, quoniam fecisti mirabilia, cogitationes antiquas fideles, amorem* (1)

quæ sunt circa materiam unam, sicut pietas omnibus virtutibus quæ sunt circa communicationes. Sed prudentia, & eubulia sunt circa unam materiam, quia circa actum rationis in agilibus. Cum ergo prudentiæ respondeat scientia, eubulia autem consilium, videtur quod consilium, & scientia sint unum donum.

3. Præterea. Sicut prudentiæ subservit eubulia, ita & synesis. Sed præter donum scientiæ, quod responder prudentiæ, non invenitur aliud donum quod respondeat synesi ad iudicium pertinentis. Ergo nec oportet esse aliud donum a scientia quod respondeat eubuliiæ.

Sed contra est quod Isai. XI. unum alteri connumeratur: quod non esset, si unum donum forent.

Præterea. Sicut in speculativis est via inventionis, & iudicii, ita & in practicis. Sed in donis pertinentibus ad vitam contemplativam est aliud donum quod responder inventioni, scilicet intellectus, & aliud quod responder iudicio, scilicet sapientia. Ergo & in donis dirigentibus in vita activa præter scientiam quæ responder iudicio, erit aliud donum quod pertinet ad inventionem, & hoc est consilium.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod actus consilii non erit in patria. Consilium enim, secundum Gregorium Lib. II. Moral. cap. XXVII. vel XXXVI. contra præcipationem mentem munit: & Damascenus dicit II. Lib. de Fid. cap. XXIII. quod consilium dubitantis est. Sed in patria non erit præcipitatio, neque dubitatio. Ergo neque consilium.

2. Præterea. Consilium inquisitionem, & discursum importat, ut patet per Philosophum in III. Ethic. cap. VI. Sed in patria, secundum Augustinum XV. de Trinit. cap. XVI. non erunt volubiles cogitationes, sed utemur deiformi intellectu ad similitudinem Angelorum. Ergo in patria non erit consilii actus.

3. Præterea. Eadem ratione esset ibi actus scientiæ: nec est dare in quo unus actus ab alio ibi differat, quia ibi inventio non erit. Ergo non erit ibi actus consilii.

Sed contra. Directivum nobilior est executivo. Sed in patria erit aliquis actus timoris, fortitudinis, & pietatis, quæ sunt exequentiæ in vita activa. Ergo multo fortius erit ibi actus scientiæ, & consilii, quæ sunt dirigentia.

Præterea. Sancti in Patria erunt Deo similes. Sed in Deo est consilium. Isai. XXV. 1. (1) *Consilium tuum verum fiat*, secundum aliam litteram. Ergo & in Sanctis erit consilii actus.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod secundum Philosophum in III. Ethic. cap. VI. consilium est quæstio de operabilibus a nobis, non tamen de omnibus. Quæ enim determinata sunt qualiter fieri debeant, sicut litterarum figuræ, in dubitationem non veniunt, neque in quæstionem; & ita de eis non est consilium. Similiter etiam cum finis sit principium movens agentem in omnibus operabilibus, non est consilium de fine, sicut nec in aliis scientiis est quæstio de principiis illius scientiæ; sed

(1) Septuaginta: *Laudabo nomen tuum, quoniam fecisti admirabiles res, consilium antiquum verum: Vulgata: Confitebor nomini tuo, quoniam fecisti mirabilia, cogitationes antiquas fideles, amorem* (1)

de his quæ sunt ad finem, consilium est. In his autem recte consiliatur quis, si debitum finem præstituit; si media accomoda ad finem inveniat, ut non faciat mala propter bona; si tempus conveniens rebus agendis, ne per diuturnitatem consilii tempus agendi transeat: & ad hanc rectitudinem consilii perducit eubulia, ut dicit Philosophus in VI. Ethic. cap. X. Sed quia operabilia humana contingentia sunt, & possunt deficere ne ad finem intentum perducantur; ideo certitudinem consilii attingere non est humanum, sed divinum, cuius est per certitudinem eventus contingentium prævidere. Et ideo oportet quod ad hanc certitudinem mens eleveur supra humanum modum instinctu Spiritus Sancti: *qui enim spiritu Dei aguntur, hi filii Dei sunt: Rom. VIII. 14.* & ideo consilium est donum.

Ad primum ergo dicendum, quod donum consilii non est ad quærendum consilium, sed ad inveniendum.

Ad secundum dicendum, quod dona dirigentia in vita activa sunt circa contingentia: & ideo oportet quod sit ibi magis inquisitio quam in contemplativa vita, quæ circa æterna est.

Ad tertium dicendum, quod secundum Philosophum in III. Ethic. ubi sup. consilium adhibetur in difficilibus, in quibus nobis non credimus: & propter hoc in arduis, ad quæ omnes non tenentur, præcipue est donum consilii, sed non tantum in illis.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod habitus dirigentes in vita activa distinguuntur quantum ad tria. Primo quantum ad modum operandi, & sic a virtutibus prudentia, & eubulia, quæ operantur humano modo distinguuntur scientia, & consilium, quæ operantur supra humanum modum, ut ex dictis patet. Alio modo quantum ad actus, sive vias, quæ exiguntur ad directionem, quæ sunt invenire, & iudicare; & sic consilium, quod consistit in inveniendo, distinguitur a scientia, quæ consistit in iudicando de inventis per consilium. Tertio modo quantum ad medium; & sic sapientia distinguitur a scientia, in quantum sapientia quandoque dirigit in agendis per rationes æternas, scientia autem per rationes inferiores.

Ad primum ergo dicendum, quod ad bene conversandum, ut dictum est, duo requiruntur: & ideo oportet esse duo dona.

Ad secundum dicendum, quod diversæ virtutes exequentes circa unum genus materiæ distinguuntur penes diversas partes materiæ, non penes actus agentis. Et ideo ab unitate actus poterit inveniri unus modus altior, qui compeit uni dono. Sed virtutes dirigentes pertinent ad diversos actus ex parte agentis: & ideo requiruntur diversi modi, & diversa dona elevantia ad modos digniores.

Ad tertium dicendum, quod iudicium, quod est synesis, & præcipere applicanda ad opus, quod est prudentiæ, totum pertinet ad unam viam, scilicet iudicativam: & ideo eis non responder nisi unum donum. Sed eubuliiæ quæ pertinet ad aliam viam, responder aliud donum.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod, sicut dictum est de donis exequentibus in vita activa, quod remanebunt eorum actus circa mensuram, ex qua erat modus supra hominem in eorum actibus, non autem circa propriam materiam: quia fortitudo nullam difficultatem sustinebit, ut dictum est: ita in scientia, & consilio: quia in patria non remanebunt eorum actus, nec contingentia operabilia dubia, in quibus nunc iudicant, & inveniunt: unde non oportet quod sit ibi dubitatio. (2) neque etiam discursus. Sed remanebunt in hoc quod convertent se ad illum a quo erat certitudo in eorum iudicio, & inventionem supra humanum modum: & erit actus scientiæ circa ipsum, secundum quod est regula ad iudicandum; actus vero consilii erit circa ipsum, secundum quod est illuminans ad inveniendum.

Et secundum hoc patet solutio ad objecta.

EXPOSITIO TEXTUS.

QUO fides saluberrima gignitur. Hoc intelligendum est quantum ad distinctionem articulo- rum, sive quantum ad exhortationem ad fidem, secundum quod fides ex auditu est; non quantum ad habitum fidei, qui est ex infusione. *Abstinere vero a malis est in medio pravæ nationis prudenter versari.* Hoc est timoris sicut exequentis; scientiæ sicut dirigentis. *Quæ naturaliter sunt in natura hominis, quantum ad seminaria scientiæ, non autem quantum ad habitum completum.* Intellectus autem similiter a natura est.

DISTINCTIO XXXVI.

De connexionione virtutum quæ non separantur.

SOlet etiam quæri, utrum virtutes ita sint sibi conjunctæ, ut separatim non possint possideri ab aliquo, sed qui unam habet, omnes habeat. De hoc Hieronymus ait in Isai. LVI. „Omnes virtutes sibi herent, ut qui una caruerit, omnibus careat. Qui ergo unam habet, omnes habet.“ Quod quidem probabile est. Cum enim charitas mater sit omnium virtutum, in quocumque mater ipsa est, scilicet charitas, & cuncti filii ejus, idest virtutes, recte fore creduntur. Unde Augustinus in Joan. tract. LXXXIII. & epist. XXIX. „Ubi charitas est, quid est quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est quod possit prodesse? Cur enim non dicimus: qui hanc virtutem habet, habere omnes, cum plenitudo legis sit, charitas? quæ quanto magis est in homine, tanto magis est virtute præditus; quanto vero minus, tanto minus inest virtus; & quanto minus inest virtus, tanto magis inest vitium.“

(2) Al. Neque etiam discursus remanebunt.

Si conjuncte virtutes pariter sint in quocumque sunt.

Utrum vero pariter quis omnes possideat virtutes, an alia magis, alia minus in aliquo fuerint, quæstio est. Quibusdam enim videtur quod alia magis, alia minus habeantur ab aliquo; sicut in Job patientia emicuit, in David humilitas, in Moyse mansuetudo: qui etiam concedunt magis aliquem mereri per aliquam unam virtutem quam per aliam, sicut eam plenius habet quam aliam; non tamen magis per aliquam mereri dicuntur quam per charitatem, nec aliquam plenius a quoquam haberi quam charitatem. Alias igitur magis, & alias minus in aliquo esse dicunt; sed nullam plenius charitate, quæ cæteras gignit. Hasque dicunt esse multas facies, quas memorat Apostolus dicens II. Corinth. I. 11. (1) „Ex personis multarum facierum &c.“ Alii verius dicunt, virtutes omnes & simul, & pares esse in quocumque sunt, ut qui in una alteri par existerit, in omnibus eidem æqualis sit. Unde Augustinus Lib. VI. de Trinit. cap. IV. „Virtutes quæ sunt in animo humano, quamvis alio & alio modo singulae intelligantur, nullo modo tamen separantur ab invicem, ut quicumque fuerint æquales, verbi gratia, in fortitudine, æquales sint & prudentia, & justitia, & temperantia. Si enim dixeris, æquales esse istos in fortitudine, sed illum præstare prudentia, sequitur ut hujus fortitudo minus prudens sit; ac per hoc nec fortitudo, æquales sint, quia ut illius fortitudo prudentior: atque ita de cæteris virtutibus invenies; si omnes eadem consideratione percurras.“ Ex his clarescit omnes virtutes non solum esse connexas, sed etiam pares in animo hominis. Cum ergo dicitur aliquis aliqua præeminere virtute, ut Abraham fide, Job patientia, secundum usus exteriores accipiendum est, vel in comparatione aliorum hominum: quia vel humilitatis habitum maxime præfert, vel opus fidei, vel alicujus cæterarum virtutum præcipue exequitur. Unde & ea præ aliis pollere, vel inter alios homines singulariter excellere dicitur secundum hunc modum, scilicet secundum rationem actuum exteriorum. Alibi epist. XXI. Augustinus dicit, in aliquo aliam magis esse virtutem, aliam minus; & unam esse, & non alteram: ait enim sic. „Clarissima disputatione tua satis apparuit non placuisse auctoribus nostris, immo ipsi veritati, omnia paria esse peccata, etiamsi hoc de virtutibus verum sit: quia etsi verum est eum qui habet unam, omnes habere virtutes, & eum qui unam non habet, nullam habere; nec sic peccata sunt paria: quia ubi nulla virtus est, nihil rectum est, nec tamen ideo non est pravo pravus, distortoque distortus. Si autem (quod puto esse verum), sacrisque literis congruentius) ita sunt animæ intentiones, ut corporis membra, non quod videantur oculis, sed quod sentiantur affectibus; & alius illuminatur amplius, alius minus, alius omnino caret lumine; profecto ut quisque illustratione piæ charitatis affectus est, in alio actu magis, & alio minus, in aliquo nihil; sic dici potest habere aliam, & aliam non habere; & aliam magis, aliam minus habere virtutem; nam & major est in isto charitas quam in illo. Et ideo recte possumus dicere & aliqua in isto, & nulla in illo, quantum pertinet ad charitatem, quæ pietas est: & in uno homine quidem quod majorem habeat pudicitiam quam patientiam, & majorem hodie quam heri, si proficit; & adhuc non habeat continentiam, & habeat non parvam misericordiam: & ut generaliter, breviterque complectar quam de virtute habeo notionem, virtus est charitas, qua id quod diligendum est, diligitur. Hæc in aliis major, in aliis minor, in aliis nulla est: plenissima vero quæ jam non possit augeri, quamdiu hic homo vivit, in nemine. Hic insinuari videtur quod aliquis ea ratione possit dici habere unam virtutem magis quam aliam, quia per charitatem magis afficitur in actu unius virtutis quam alterius; & propter differentiam actuum ipsas virtutes magis, vel minus habere dici potest, & aliquam non habere; cum tamen simul omnes & pariter habeat quantum ad mentis habitum, vel essentiam cujusque. In actu vero aliam magis, & aliam minus habet, aliam etiam non habet; ut vir justus utens conjugio, non habet continentiam in actu, quam tamen habet in habitu. Cur ergo non dicantur paria peccata? Forte quia magis facit contra charitatem qui gravius peccat, minus qui levius. Nemo enim peccat nisi adversus illam faciendo quæ est plenitudo legis. Ideo recte dicitur Jacob. II. 10. „Qui offendit in uno, factus est omnium reus;“ idest, contra charitatem facit, in qua pendet omnia.

Repetit de charitate, ut addat quomodo tota lex in ea pendet.

CUM duo duo sint præcepta charitatis, in quibus, ut prædictum est, tota lex pendet, & Prophetæ, advertendum est, quomodo hoc fit, cum in lege, & in Prophetis multa fuerint cæremonialia mandata, quæ si ad charitatis sanctificationem pertinuisent, viderentur nondum (2) debuisse cessare. Quia vero non justificationis gratia, quam facit charitas, instituta sunt, sed in figura futuri, & in onus imposita; ideo clarescente veritate cessaverunt velut umbra: verumtamen & ipsa cæremonialia secundum spirituales sensum quem continent, & omnia moralia ad charitatem referuntur. Pertinent enim omnia ad decem mandata in talibus scripta, ubi omnium summa perstringitur, ex quibus cætera emanant: sicut in sermone Domini octo virtutes præmittuntur, ad quas cætera referuntur: & sicut ad decem mandata decalogi cætera referuntur; ita ipsa decem ad duo mandata charitatis pertinent: quia per charitatem implentur, & ad charitatem tanquam ad finem referri debent. Unde Augustinus serm. de laudib. charitatis, „Totam magnitudinem, & amplitudinem divinarum eloquiorum possidet charitas, qua Deum, proximumque diligimus; quæ radix est omnium bonorum: unde Veritas ait Matth. XXI. 40. In his duobus mandatis universa lex pendet, & Prophetæ. Si ergo non vacat, omnes paginas sanctas perscrutari, omnia involucri sermonum evolvere; tene charitatem, ubi pendet omnia: quia perfectio est, & finis omnium. Tunc enim præcepta, & consilia recte fiunt, cum referuntur ad diligendum Deum, & proximum propter Deum. Quod vero timore pœnæ, vel aliqua intentione carnali fit, ut non referatur ad cha-

(1) Vulgata: „Ut ex multorum personis, ejus quæ in nobis est donationis, per multos gratiæ agantur pro nobis.“ (2) Al. debere.

ritatem, nondum fit sicut fieri oportet, quamvis fieri videatur. Inimicus enim justitiæ est qui pœnæ timore non peccat; amicus vero qui ejus amore non peccat. Et I. de Doctr. Christ. cap. XXXV. „Omnium enim hæc summa est, ut intelligatur legis, & omnium divinarum Scripturarum plenitudo esse dilectio Dei, & proximi.“

DIVISIO TEXTUS.

Postquam determinavit Magister de virtutibus, & donis, hic determinat de connexione eorum. Dividitur autem hæc pars in duas. In prima determinat de connexione virtutum; in secunda de connexione præceptorum, quibus actus virtutum imperantur, ibi: *Cum autem duo sint præcepta charitatis, in quibus... tota lex pendet, & Prophetæ, advertendum est quomodo hoc sit.* Prima dividitur in duas. In prima probat virtutes esse connexas; in secunda probat eas esse æquales, ibi: *Utrum vero pariter quis omnes possideat virtutes, an alia magis, alia minus in aliquo fuerint, quæstio est.* Et circa hoc tria facit. Primo movet quæstionem. Secundo ponit unam opinionem cum sua probatione, ibi: *Quibusdam enim videtur quod alia magis, alia minus habeantur ab aliquo.* Tertio ponit aliam opinionem, quæ vera est, ibi: *Alii verius dicunt virtutes omnes & simul, & pares esse in quocumque sunt.* Et circa hoc tria facit. Primo ponit opinionem cum sua probatione. Secundo solvit probationem primæ opinionis, ibi: *Cum ergo dicitur aliquis aliqua præeminere virtute... secundum usus exteriores accipiendum est.* Tertio confirmat per auctoritatem, ibi: *Secundum hunc modum, scilicet secundum rationem actuum exteriorum (excellere dicitur) ut alibi Augustinus dicit.*

QUÆSTIO I.

HIC quærentur sex.

Primo. Utrum virtutes politice sint connexæ.

Secundo. Utrum virtutes gratuita.

Tertio. Utrum dona.

Quarto. Utrum virtutes sint æquales.

Quinto. Utrum vitia sint connexa, & paria.

Sexto. Utrum præcepta connectantur in charitate, ita quod modus sit in præcepto.

ARTICULUS I.

Utrum virtutes politice sint connexæ.

1. 2. quæst. LXX. art. 1. & de ver. quæst. 1. art. 2.

AD primum sic proceditur. Videtur quod virtutes politice non sint connexæ. Virtutes enim istæ ex actibus acquiruntur, ut probat Philosophus in II. Ethic. cap. 1. Sed actus non sunt connexi. Ergo neque prædictæ virtutes.

2. Præterea. Quæcumque connectantur, oportet quod in aliquo uno connectantur. Sed non est dare aliquod unum in quo connectantur virtutes, nisi prudentiam; in qua connecti non possunt: quia cum prudentia sit quasi ars, quædam operabilium, non est inconveniens quod habeat quis prudentiam quantum ad unam materiam, & non quantum ad aliam. Ergo non est necessarium quod virtutes sint connexæ.

3. Præterea. Sicut prudentia omnes virtutes morales ordinat, ita sapientia ordinat omnes scientias, quasi caput scientiarum, ut dicitur VI. Ethic. cap. III. Sent. Tom. III.

(1) Supple virtus. (2) Supple virtutem.

VI. vel VII. Sed propter hoc scientiæ non sunt connexæ, quia communiter ordinantur à sapientia. Ergo nec propter hoc virtutes morales sunt connexæ, quia communiter ordinantur à prudentia.

4. Præterea. Secundum Philosophum in IV. Ethic. cap. VII. vel VIII. qui circa mediocres honores moderate se habet, non est magnanimus. Constat autem quod virtuosus est secundum aliam virtutem, quam ipse innominatam dicit. Ergo una virtus haberi potest alia non habita.

5. Præterea. Ad unamquamque virtutem politicam pertinet medium in propria materia tenere. Sed videmus ad sensum quod quidam se habent moderate circa materiam unius virtutis qui non habent se moderate circa materiam alterius. Ergo una (1) politica habetur sine alia.

6. Præterea. Augustinus dicit ad Hieronymum epist. XXI. quod non est divina sententia qua dicitur: *Qui habet unam, (2) habet omnes.* Ergo cum omnis vera sententia sit divina: quia secundum Ambrosium (Ambrosiastum in I. ad Corinth.) omne verum, à quocumque dicitur, est à Spiritu Sancto; videtur quod non sit vera sententia.

Sed contra. Philosophus in VI. Ethic. cap. XI. vel XII. probat, quod nullus potest habere prudentiam, nisi habeat virtutes morales: neque potest quis habere virtutes morales, nisi prudentiam habeat. Ergo oportet ad hoc quod una virtus habeatur, omnes simul haberi.

Præterea. Tullius dicit, Lib. II. Tuscul. part. 182. *Si unam de virtutibus tuis amiseris, nullam te habiturum necesse est confitearis: & loquitur de virtutibus politicis, quia de gratuitis nihil ponit.* Ergo virtutes politice sunt connexæ.

Præterea. Qui habet castitatem, castus est. Sed qui est castus, virtuosus est: qui autem virtuosus est, nullum vitium ei inest. Ergo qui habet castitatem, caret omni vitio, & ita videtur habere omnem virtutem: & eadem ratio est de aliis virtutibus. Ergo qui habet unam, habet omnes.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod virtus dupliciter potest considerari. Uno modo secundum esse ipsius imperfectum, secundum quod seminaria virtutum insunt nobis à natura; & sic virtus dicitur quædam naturalis inclinatio ad virtutis actum: & hoc modo una virtus potest haberi sine alia. Quidam enim sunt naturaliter apti ad liberalitatem, quidam sunt proni ad luxuriam ex natura suæ complexionis; & sic etiam contingit in aliis. Alio modo consideratur virtus secundum esse perfectum, quod ex assuefactione recipitur; & sic accipit nomen politicæ virtutis: & hoc modo oportet virtutes omnes esse simul. Et potest triplex ratio ex dictis Philosophorum accipi. Assignatur autem prima à Philosopho in VI. Ethic. ubi sup. quæ sumitur ab eo quo perficitur quælibet virtus politica. Inest enim homini inclinatio quædam naturalis ad actum prudentiæ, quæ virtus naturalis dicitur, & vocatur à Philosopho *dinotica*, quam nos industriadm dicere possumus; quæ quidem & ad bona.

Hhh